

Kapitola LXXIX. Podle kapra

Sobota 21. listopadu 2009, 10:52

U řeky Vltavy pod mostem je den. Slunce maličko mlhavě svítí. Nehřeje. Řeka šplouchá. Několik rybářů posedává se svými pruty u vody. Ale spíš jsou to další lidi bez domova, kteří věří, že jim příplave oběd. Anebo jenom tak zabíjejí čas. Protože jejich pruty nejsou na zdejší „vychytralé“ ryby dosti sofistikované.

Profesor Bolt sedí rovněž na okraji řeky se staříkem, který také chytá ryby, občas se prut pohne, ale stařík nereaguje: „To nic, já poznám kapra. A kapr je nejlepší. Je velkej, až příplave, zaseknu,“ prohlásí, když si všimne, že jeho partner z něj začíná být nervózní. „Ale zase nesmí bejt moc velkej. To je pak tučnej a to já nerad... Ryba je lepší než potkan. Dietnější. Bílý maso. No, někdy napitý olejem a naftou a kdoví jakým svinstvím, co lejou do řeky. Svině kapitalistický. Ale mně už je to jedno. Dřív byli svině komunistický.“

Verbež jako verbež. Stejně mi zbejvá jenom pár chviliek a pak mě strčej do márnice. Nebo mě rozřežou na pitevně, protože já budu volný maso.“

„Co budem dneska dělat?“ otázce se neinicativní profesor, který se rozhodl, že se nějakou dobu nechá řídit.

„Podle toho... jestli chytím kapra,“ prohlásí stařík stoicky.

„Zajdem na polívku?“ Bolt by rád někam šel. V zásadě kamkoliv. Kvůli vyvíjení činnosti. Lhostejno jaké.

Za nimi se nečekaně objeví stařenka: „Podle kapra. Už to říkal.“

Kapitola LXXX. Skutečný odborník

Sobota 21. listopadu 2009, 10:59

V nenápadné malé kavárně kdesi na sídlišti Háje pokračuje pro Týnu značně nestandardní rozhovor. Nikdy s takovýmhle člověkem nepřišla do styku. Ani si nedovedla představit, že by někdo tak odporný jako Šámal mohl existovat. Kromě jich dvou tu další hosté nejsou, a tak se u nich z nudy zastavuje mladá číšnice poměrně často. Ruší

zbytečnými otázkami jako: „Máte všechno? Nepotřebujete něco? Spokojenost?“

Šámal vždycky, když žena přijde, zmlkne. Léty praxe vypěstovaná opatrnost. Také se bez ustání rozhlíží.

Detektiv pije jeden z dalších koňaků, naklání se spiklenecky k Týně a polohlasně mluví: „Hned jak Radek volal, dali jsme se do toho. My nejsme žádný béčka. Máme svoji síť informátorů.“ Vytahuje velkou obálku, vyndává z ní fotky s popisky. Podává je Týně. „Čili, tady máte seznam míst, včetně obrazového zpracování, kde se vyskytl on nebo někdo jemu velmi podobný za poslední týden.“

Týna se na to dívá s nelíbeným s údivem. Bože, jak to, že tenhle hnusnej člověk ho našel, vysledoval tak rychle? Když policie po něm marně pátrá? Je česká policie dneška tak neschopná nebo tak laxní? Nebo je tenhle člověk naopak tak schopný? Pokud je, proč ho nevyužívá stát?

„Šel hodně dolů, pan profesor,“ zle se usmívá soukromý detektiv, vědom si toho, že on by takhle tedy nikdy neskončil. „Armáda spásy, podřadné hospody, bufáče, Hlavní nádraží... Myslím, že dneska spinkal pod mostem. Libeňským.“ A jako by vycítil její nevyřčenou otázku, pokračuje: „Ovšem je fakt, že to jsou místa, kam dnešní stáťák nezajde. Jsou to poserové. A za ty prachy...? Člověk se jim může celkem bez problému vyhýbat, jak dlouho chce. Nemaj zkušenosti, praxi a nikdo, žádný skutečný odborník, jim nevysvětlí, jak na to. Skutečný odborníky vyházeli. Kvůli kádrování. No, jejich volba.“ Je spokojen sám se sebou a se svými schopnostmi a pohrdá nadutci, kteří se v řadách policie dnes jenom zesměšňují. A shazují celý policejní aparát v očích veřejnosti a především v očích zahraničních policistů.

Kapitola LXXXI. Milenec se vrací

Sobota 21. listopadu 2009, 14:15

Týna sedí u stolu ve svém bytě, který teď vypadá hodně jinak než ještě poměrně nedávno. Všechny odpadky a staré krámy zmizely. Zdi jsou nově vymalované. Září to tu čistotou. Plakáty a fotky „retardovaných“ umělců a dalších „osobností“ anarchistického světa zmizely.